

Музей волинської ікони відсвяткував 20-річчя

У Волинському краєзнавчому музеї відбулось урочисте відкриття XX Міжнародної наукової конференції «Волинська ікона: дослідження та реставрація». Вона присвячена пам'яті мистецтвознавця Павла Жолтковського та 20-річчю Музею волинської ікони у Луцьку. Голова ОДА Борис Клімчук зазначив, що за 20 років музей став візитною карткою краю. На ювілейну наукову конференцію прибуло 70 учасників із України, Росії, Білорусі.

У Луцьку встановили пам'ятник інтелегенту

Перший заступник міського голови Святослав Кравчук зазначив, що пам'ятник на розі бульвару Лесі Українки та вулиці Кривий Вал — «паркова композиція, яка уособлює людину-інтелегенту». В радянські часи неподалік було популярне кафе «Лакомка», де часто збиралася міська інтелігенція. Ця скульптура символізує ті «тусовки». Проте художники, скульптори, архітектори заявляють, що цей пам'ятник — монумент Костю Шишчу, зроблений без будь-якого конкурсу та на низькому мистецькому рівні.

Модистка з вулиці Декабристів

«Медсестра — за факхом, а кравчиня — від Бога», — так кажуть усі, хто хоч раз шив одяг у Лідії Ковальської з вулиці Декабристів, що у Володимирі-Волинському. В повоєнні часи майстриня обшивала всю володимирську еліту, до неї приїжджали офіцерські й навіть генеральські дружини. Вона, як ніхто інший, уміла підібрати фасон і тканину, а кожна створена нею річ майже не повторювалась. Як і весільні плаття, що насправду можуть конкурувати з виробами відомих модельєрів. Але шити сукні для наречених кравчиня погоджувалася лише за умови: після весілля молодята мають принести знімок. І що ж? Тепер їх у її альбомі не один десяток, і, головне, майже всі пари живуть у мирі й згоді, бо Лідія Павлівна благословляла їх на щасливий шлюб.

Важко повірити, але 90-річна модистка і тепер не полишає улюблене заняття, яке у голодні роки рятувало її родину від смерті, допомагало вижити у війну. Й у радянські часи, крім роботи у пологовому відділенні, де працювала дитячою медсестрою, вдома підробляла шитвом. Якщо порухувати, то виходить, що вже 75 років не розлучається зі швейною справою, а за цей період змінила три швейні машинки.

У пані Лідії пам'ять чіпка на все, чим жила весь цей час. До дрібниць згадує події, які хвилюють і дотепер, а тому відкриває, здавалося б, відомі сторінки з історії. Але у кожного вони особливі, бо написані посвоєму.

ПОЛЯЧКА З БІЛОСТОКА

У її родині є німецька, польська, чеська та російська кров. Сама ж Лідія — полячка з Білостока, наймолодша у родині Ярошевичів, де тато — росіянин, а мама — німкеня. Про ті часи каже: у паспорті, крім місця народження, обов'язково зазначалося віросповідання, а вона, православна, ходила і у костел, і в кірху. І ніхто їй не дорікав, що, мовляв, «не тієї віри». Як і її рідні — брату і на 18 літ старшій сестрі.

— У Білостоці землі малородючі, пісок і болото. Ми мали гектар, а два великих ставки трохи осушували землю від вологи, то сіяли і сажали всього потроху. Перед війною, у 1939-му, в місті налічувалося із десятком крупних підприємств і 180 тисяч населення. Тато працював на суконній фабриці, що поряд із нашим будинком, мама була домогосподаркою. Чотири рази на місяць на фабриці видавали зарплату. В ці дні ми з подружкою бігли зустрічати своїх батьків, шарпали їх за кишені

штанів: дайте злотий! Отримавши монету, міцно тримала її у кулачку, щоб не згубити, аж пальці німіли. На продукти на тиждень тато виділяв мамі 40 злотих — їх вистачало на нашу сім'ю з п'ятьох чоловік. За ці гроші у жидівки Парозовської, яка й у вихідні відкривала для покупців бокові двері склепу, купували м'ясний набір, де серед кількох сортів ковбас було два плястерки шинки, а для мене — невелику шоколадку, яку я відразу з'їдала. Дорогою додому я випрошувала все печене м'ясо. Пізніше батько, хмуричи брови, питав: «А шинка де?», а я на те: татуню, така добра була...

— Моя бабуня Леокадія у п'ять років показала мені, як правильно голку тримати, як шити і штопати, — продовжує пані Лідія. — За Польщі, закінчивши сім класів, де з другого вчили в'язати і вишивати, у тринадцять пішла до швачки, яка мешкала у будинку недалеко від сестри і була вельми пошанована модистка. Але моя наука тривала всього місяць, бо та заправила за навчання 300 злотих. Звісно, що мама стільки грошей не мала. За науку я відробила, самостійно пошивши чотири плаття для клієнтів моєї наставниці. Відтоді, освоївши машинку «Зінгер», шила для себе і рідні, а пізніше й для місцевих підбирала модні фасони чоловічих і жіночих костюмів, пальт і всього іншого, чого бажали мої замовники.

Крім швацтва, ще дівчина працювала на суконній фабриці, де колись трудився батько. Підоспіло і заміжжя. Земляк, якого давно знала, прислав сватів у неспокійні часи. З Олександром мріяли про власний будинок, мир і спокій, а вийшло навпаки. Досі пам'ятає слова свекрухи, яка сповістила, що Алека (так звала

сина) просто з військових навчань забирають на фронт, а невістка і не прощається з любим, бо лежить крива та кульгава. Так тоді й сказала Лідія: нащо ти йому така? А молода мама, яка і справді довго хорувала після пологів, незважаючи на біль, що пік вогнем, таки пішла до машини проважати своє перше кохання. Не маючи сил стояти, не відчувачи ні холоду, ні болю, присіла на морозну землю. А у голові, мов дзвін, не вмовляли ті свекрушині слова: ти йому не потрібна! І як виговорила, бо Лідія попрощалась із чоловіком назавжди.

У БУРКИ-ВАЛЯНКИ ВСІХ БІЛОРУСІВ ВЗУЛА

Лишившись із тримісячною Марисею на руках, молода мама не знала, куди подітися: до свекрухи дорога відрізана, а ненька потерпала від страху, щоб не згадали про німкеню. Тому і записались у біженці, вирішивши їхати у глибину Росії, де їх ніхто не знав. Із собою взяли багато речей, завантажили товарний вагон меблями, посудом, домашньою живністю. Важкою була та дорога. За шість днів доїхали тільки до Барановичів, а вони ж від Білостока не так і далеко. Щоб не ризикувати і врятувати доньку, бо ж на вулиці мороз до мінус сорока, а у них буржуйку вкрали, Лідія погоджується вийти на першій станції.

— Мама показує через двері вагона: «Подивись, доню, скільки тичок стоїть! Мабуть, квасоллю не зібрати». Під'їжджаємо ближче, а то димарі від будинків височіють, увесь Слуцьк у руїнах. Зупинились ми у Мінській області. До Попівців Вілейського району добирались пішки, наші речі пізніше доставили. Йдемо

сільською дорогою, сніг мете, вітер свище. Я ледве застібнула пальто, а до грудей дитя притулила. Все боялась, щоб Марися не задихнулася. Із острахом заглянула у конверт, а моя маленька усміхається! — згадує жінка. — Голова колгоспу дав нам невелику кімнатку в клубі, де ми прожили майже рік. Що то за кімната? У щілині з палець вітер вривається, через дірки видно всю вулицю, а найстрашніше — кожної ночі приходили вовки. Вигляну через шпарину, а 12 вогників-очей ніби поряд, і виють, виють...

І тут, як і у воєнній Польщі, від голоду рятувала моя годувальниця — машинка. З німецьких шинелей шила слічні костюми, а все село згула у валянки-бурки. Там ніхто з дітей узагалі взуванки не мав. У лютий мороз сиділи на печі, а за хлів бігали босоніж у полотняних сорочках. Як це побачила, мало не зомліла. За шитво брала продуктами: костюм коштував паляницю хліба, який пекли впереміжку з картоплею, чи пляшку молока. Бувало, що селяни не мали чим розрахуватись, але і їм ніколи не відмовляла.

— Чую, біля сільради у рейку б'ють, скликаючи на збори. Було це 10 травня 1945-го. Збіглися всі в клуб, переважно жінки. Серед них одна молоденька вирізнялася, бо недавно від чоловіка-офіцера посилку з Німеччини отримала з гарним одягом. Сільське начальство вітає усіх із перемогою, а наші очі прикипіли до шиб, бо побачили листоношу, яка чорну звістку комусь несла. Про біду знали здалека, бо поштарка мала в руці не звичайний трикутник, а конверт із похоронкою. Як за командою кинулись перед нею двері зачиняти, але не встигли. А та пішла до тієї молоденької дружини у новенькій німецькій сукні...

Інтелегентна, скромна і не по літах жвава пані Лідія вже декілька літ, як стала одягати окуляри. А раніше мала відмінний зір. Для його покращення вживає червону горобину з цукром — дві-три ложки в день. Цей давній і перевірений рецепт почула від чоловікової рідні з Сибіру — там ягоди їдять просто з дерева. Вкинув у рот кілька, розжував — і можна на білку йти, кажуть тамтешні мисливці.

Але, либонь, секрет довголіття нашої героїні ховається не тільки у сибірських рецептах, а найперше — у її лагідній вдачі й любові до ближніх. Бути доброю, не заздрити і молитися з чистим серцем — так Лідія змалку вчила бабуся Леокадія. А вона бабусин заповіт пам'ятає донині.

Тетяна АДАМОВИЧ,
м. Володимир-Волинський

У Луцьку відбувся чемпіонат зі складання кубика Рубіка

На Театральному майдані міста стартував міжнародний чемпіонат зі швидкісного складання кубика Рубіка Lutsk open 2013. Організатор змагань Олександр Борисенко розповів, що до Луцька прибуло 56 швидкуберів із України, Росії, Білорусі, Вірменії. Серед них — дворазовий чемпіон Європи Сергій Рябко з Москви.

Змагання відбувалися у семи офіційних номінаціях: «Кубик Рубіка 3x3x3 наосліп», «Кубик Рубіка 3x3x3 ногами», «Кубик Рубіка 2x2x2 на швидкість», «Кубик Рубіка 3x3x3 на швидкість однією рукою», «Кубик Рубіка 3x3x3 на швидкість», «Кубик Рубіка 4x4x4 на швидкість», «Кубик Рубіка 5x5x5 на швидкість», «Пірамідка Рубіка на швидкість».

Уже на початку змагань у лідери вийшли імениті спортсмени Іван Вінник та Ігор Більченко. Показав хороші результати новачок Юліан Каплюк. Встановлені рекорди будуть мати офіційний міжнародний статус.

Переможці змагань зі швидкісного складання кубика Рубіка Lutsk open 2013 у вересні візьмуть участь у міжнародних чемпіонатах у Білорусі та Польщі.

16 наїзників у Луцьку демонстрували мистецтво конкуру

Знагоди Дня міста в Луцьку організували багато заходів для цікавого дозвілля. Однією з подій стало кінноспортивне свято, яке відбулося на стадіоні в Центральному парку культури і відпочинку імені Лесі Українки.

До обцентру завітали близько 120 гостей, представники шести країн світу і Парламентської асамблеї Ради Європи. Участь у змаганнях

із конкуру (подолання перешкод) узяли 16 наїзників, які представляли п'ять кінноспортивних клубів.

До речі, міський голова Микола Романюк із дружиною Марією вболівали за онуку Анну-Марію, яка брала участь у конкурсах змагань. Мер розповів, що дівчинка з дитинства любить тварин і він підтримує її захоплення кінним спортом. Пригадав Микола Романюк,

як у дитинстві й сам катався верхи. На його переконання, кінний спорт треба розвивати, адже він корисний для здоров'я та допомагає змістовному дозвіллю.

Також для учасників змагань свою майстерність продемонстрував кіно-трикувий театр «Козаки Поділля».

Микола Романюк нагородив призерів авторалі «Дорогами Волині»

На теренах нашої області 24-25 серпня відбувалося міжнародне авторалі «Дорогами Волині» серед осіб із особливими потребами на автомобілях із ручним керуванням. Організувала його ГО «ІнваВолинь-Нова». А стартували гонщики, долаючи маршрут Луцьк — Шацьк — Луцьк, 24 серпня від пам'ятника Т. Г. Шевченку, що на проспекті Волі в обласному центрі.

Кубки, медалі та цінні подарунки учасники змагань отримали з рук міського голови Миколи Романюка.

Так, перемогу в I класі виборов екіпаж із міста Сміла: Микола Баландин і Наталія Капустян. У II класі першими сталися фінішу представники з міста Світловодська Юрій Гончаренко та Мечислав Криштафор. Переможцями у III класі стали Сергій Кечельников

і Ганна Карпинська (м. Київ). У абсолютному заліку перемогу здобув екіпаж із міста Світловодська: Юрій Гончаренко та Мечислав Криштафор.